

πεντηκοντόργυλος, **ος, ον**, de cinquante aunes [π. ὄργυια].
πεντηκόντ-ορος, ου (ή) à cinquante rames; *abs.* π. navire à cinquante rames [π. ἄρω].
πεντηκοντούτης, c. πεντηκοντάτης.
πεντηκόσιοι, ἰον. c. πεντακόσιοι.
πεντηκοστήρ, ἥρος (ὀ) c. πεντηκοντήρ.
πεντηκοστός, ἡ, ὄν, cinquantième; ἡ πεντηκοστή (s. e. ἡμέρα) la Pentecôte (cinquième jour après Pâques) [πεντήκοντα].
πεντηκοστύς, ὕος (ή) nombre de cinquante; *particul.* compagnie de cinquante hommes (4e partie du λόγος) à Sparte [πεντηκοστός].
πεντήρης, ης, ες, à cinq rangs : ἡ π. (s. e. ναῦς) vaisseau à cinq rangs de rames, quinquième [πέντε, ἄρω].
πεπαθῦια, part. pf. ἐργ. fém. de πάσχω.
πεπαιδευμένος, adv. en homme instruit, sagement [παιδεῖω].
πεπαίνω (act. seul. prés. et ao. ἐπέπανα; *pass. pf.* πεπανθήσομαι, *ao.* ἐπεπάνθηγ, *pf. inf.* πεπάνθαι) 1 faire cuire, faire mûrir; *au pass.* mûrir, être mûr || 2 amollir par la cuisson || 3 *fig.* faire mûrir, amener à maturité, d'où *au mor.* adoucir, calmer [πέπων].
πεπάλαγμα, pf. pass. de καλύσσω.
πέπαλμαι, pf. pass. de πάλλω.
πέπαμαι, v. πίομαι 2.
πεπάναι, inf. ao. de πεπαίνω.
πέπαρμαι, pf. pass. de πείρω.
πεπαρόφηκα, pf. de παροίνεω.
πέπασμαι, v. πατώ 2.
πεπάσσομαι, v. πίομαι 2.
πέπαυμαι, pf. pass. de παύω.
πέπειρα, v. πέπειρος.
πεπειράμαι, pf. pass. de πειράω.
πέπειρος, ος ου α, ον : I mûr || II *fig.* 1 *en parl. de pers.* mûr pour qqe ch. (pour le mariage, etc.) || 2 *en parl. de choses*, mûr, formé; *ou* adouci, apaisé, calmé [*p.-ē. primit. fém.* πέπειρα de πέπων, c. πείρα de πίων; *postér. masc.* πέπειρος formé sur le fém.].
πέπεισμαι, pf. pass. de πείθω.
πέπεσμαι, pf. pass. de πέμπω et de πέσσω.
πεπερασμένος, η, ον, part. pf. pass. de περαίνω.
πεπερημένος, part. pf. pass. ion. de περάω 2.
πέπερι, εως (τό) poivre [persan biber].
πέπερις, ιδος (ό) poivre [*cf.* πέπερι].
πέπηγα, pf. de πήγνυμι.
πέπηλα, pf. de πάλλω.
πεπίασμαι, pf. pass. de πιαίνω.
πεπίασμαι, pf. pass. de πιέζω.
πεπιθεῖν (inf. ao. 2 ἐργ.), πεπιθήσω (fut. ant. ἐργ.), πεπιθίμι (opt. ao. 2 ἐργ.), πεπιθούτο (3 sg. opt. ao. 2 moy. ἐργ.), πεπιθόμεν (1 pl. sbj. ao. 2 ἐργ.), πεπιθών (part. ao. 2 ἐργ.) de πείθω.
πεπλανημένος, adv. en errant çà et là [πλαῖνω].
πεπλασμένος, adv. : 1 d'une manière travaillée || 2 artificiellement [πλάσσω].
πέπληγα (pf. 2 act.), πεπληγέμεν (inf. ao. 2 act. ἐργ.), πεπλήγτο (3 sg. ao. 2 pass. ἐργ.), πέπληγον (ao. 2 act. ἐργ.), πεπλήγοντο (3 pl. ao. 2 pass. ἐργ.) de πλέσσω.

πέπλημαι, pf. pass. de πελάζω.
***πέπλον, ου (τό)** *seul. pl.* πέπλα, c. le suin.
πέπλος, ου (ό) I *primit.* toute étoffe tissée servant à recouvrir, *particul.* : 1 rideau pour couvrir une voiture || 2 toile ou tissu pour envelopper une urne cinéraire || 3 lapis à étendre sur des sièges || II *particul.* vêtement : 1 vêtement de femme qu'on mettait par-dessus les autres vêtements et qui enveloppait le corps entier; *particul.* vêtement brodé dont on parait la statue d'Athéna pour les processions des Panathénées || 2 vêtement flottant pour les hommes, sorte de vêtement persan [*p.* *πέπελον, de la R. Πελ, couvrir; *cf. lat.* pellis, palla, pallium].
πέπλωμα, ατος (τό) voile, tissu, vêtement [πέπλος].
πέπνυμαι, pf. au sens du prés. : 1 primit. être inspiré, d'où être prudent; *part.* πεπνυμένος, bien inspiré, prudent, sage || 2 *postér.* πεπνύσθαι, avoir du sens [R. Πνω, souffler; *cf.* πνέω et πνύσχω].
πέποιθα (pf. intr.), πεποιθεα (pl. q. pf. ἐργ.), πεποιθόμεν (1 pl. sbj. pf. ἐργ.), πεπιθώ (sbj. pf. ἐργ.) de πείθω.
πεποιθήσις, εως (ή) confiance, assurance [πέποιθα].
πέπομφα, v. πέμπω.
πέπον, v. πέπων.
πεπονέαται, 3 pl. pf. pass. ion. de πονέω.
πεπονημένος, adv. avec peine [*part. pf. pass. de πονέω*].
πέπονθα, pf. de πάσχω.
πέπορδα, pf. de πέροδομαι.
πέποσθα, 2 pl. poét. pf. 2 de πάσχω.
πέποταμαι (pf. dor.), πεποτήταται (3 pl. pf. ἐργ.) de ποτάομαι.
πέπραγα, pf. de πράσσω.
πέπρακα, πέπραμαι, pf. act. et pass. de πιπράσσω.
πέπραχα, pf. de πράσσω.
πέπρηγα, pf. 2 ion. de πράσσω.
πέπρησμαι, pf. pass. de πρήσω.
πέπρηχα, pf. ion. de πράσσω.
πεπρωμένος, η, ον, v. le suin.
πέπρωται et πέπρωτο, 3 sg. pf. et pl. q. pf. ἐργ. il est et il était marqué par le destin; *part.* πεπρωμένος, η, ον, marqué par le destin; πεπρωμένον ἐστί, c'est l'arrêt du destin [R. Πορ; *cf.* πορέω].
πέπταμαι, pf. pass. de τετάννυμι.
πεπτέως, part. pf. ἐργ. de πίπτω.
πεπτηγός, part. pf. ἐργ. de πίπτω et part. pf. poét. de πτήσσω.
πεπτός, ἡ, ὄν, cuit ou qu'on peut faire cuire [*adj. verb. de πέσσω*].
πέπτωκα (pf.), πεπτώσκει (part. pf. att.) de πίπτω.
πεπύδοιτο (3 sg. opt. ao. 2 ἐργ.), πεπύσθη (3 duel pl. q. pf. ἐργ.), πέπυστο (3 sg. pl. q. pf. ἐργ.) de πυθάνομαι.
πέπωκα, pf. de πίνω.
πέπων, voc. ον, gén. ονος : I cuit par le soleil, d'où mûr || II *fig. p. anal.* : 1 *en b. part.* : doux, aimable; *en parl. de choses* : μόχθος πέπων, Σοφρ. souffrance qui a perdu son âpreté; πεπατέρα μοῖρα τῆς τυραννίδος, Eschl. sort plus doux que la tyrannie; *avec*